

„Örüljetez az Úrban szüntelenül!” (Fil 4,4)

Pál apostol írja ezt a filippi közösségnek, miközben maga is üldöztetést szenved, és súlyos nehézségek közepette él. Kedves barátainak mégis azt mondja, sőt szinte parancsolja, örüljetez szüntelenül.

Vajon meg lehet ilyesmit parancsolni?

Ha szétnézünk, nem sok okot találunk még arra sem, hogy derűvel tekintsünk a világra, az örövendezésre pedig még kevesebbet!

Az étellel járó aggodalmak, a társadalomban tapasztalt igazságtalanság, a népek közötti feszültségek közepette már az is nagy szó, ha nem bátortalanodunk el, nem hagyjuk magunkat ezektől az aggodalmaktól legyűrni, és nem zárkozunk be önmagunkba.

Pál mégis hív minket is:

„Örüljetez az Úrban szüntelenül!”

Hogy mi ennek a titka?

„[...] Egyetlen oka van annak, hogy a nehézségek ellenére szüntelenül az örömben éljünk. A komolyan vett keresztény élet vezet ehhez. Általa Jézus él bennünk teljesen, és vele nem lehet, hogy ne az örömben éljünk. Ő az igazi öröm forrása, mert értelmet ad az életünknek, fényével vezet, megszabadít félelmeinktől a múltat, de a ránk váró jövőt illetően is, erőt ad, hogy legyőzzünk minden nehézséget, kísértést és próbatételt, amellyel találkozhatunk.” 1

A keresztény ember öröme nem egyszerűen optimizmus vagy az anyagi jólét biztonsága, de nem is a fiatal és egészséges ember könnyedsége, hanem a szívünk mélyén az Istennel való személyes találkozás gyümölcse.

„Örüljetez az Úrban szüntelenül!”

Ebből az örömből fakad – folytatja Pál –, hogy képesek leszünk szívből befogadni a többieket, a készség, hogy időt szenteljünk a körülöttünk élőknek.²

Sőt Pál egy másik alkalommal nagyon határozottan ismétli, amit Jézus mondott: „Nagyobb öröm adni, mint kapni.”³

Jézus társaságából fakad a szívbéli béke is, egyedül ez tud lefegyverző erejével áterjedni a körülöttünk élőknek is.

Szíriában a háború okozta veszély és fenyegetettség ellenére is összejött a fiataloknak egy szép számú csoportja, hogy megosszák egymással az evangélium megélésével kapcsolatos tapasztalataikat, és megtapasztalják a kölcsönös szeretet örömét. Innen indultak aztán tovább, mert tanúsítani szeretnék, hogy megvalósítható a testvériség.

Így ír az egyik résztvevő:

„Egymást követték a tapasztalatok a mardosó fájdalomról és a reményről, az Isten szeretetébe vetett hősies hitről. Van, aki mindenét elveszítette, látta meghalni a szeretteit. [...] Ezek a fiatalok nagyon határozottan életet akarnak fakasztani maguk körül: jótékonyági akciókat szerveznek, ezreket vonnak be, újraépítik az iskolát és a parkot egy kisváros központjában, amelyet soha nem tudtak befejezni a háború miatt. Több tucat menekült családot segítenek. [...] Szívükben forgatják Chiara Lubich szavait: »A keresztény ember öröme olyan, mint a könnycseppen felcsillanó napsugár, mint a vércseppből kinyíló rózsa, fájdalomtól lepárolt szeretet-esszencia. [...] Apostoli hatalma van: nyílás, amelyen át bepillantunk a Mennysországba.« Szíriai testvéreink olyan erősek, mint az őskeresztények, mivel egy ilyen borzalmas háború közepette is tanúságot tesznek a Szeretet Istenbe vetett hitéről és reményről,

és át is adják azoknak, akik társaik az élet útján. Köszönjük, Szíria, hogy bemutatód nekünk a megélt kereszténységet!"

Letizia Magri

1 C. Lubich, *Invito alla gioia*, in „Città Nuova”, 31 (1987/22), p. 11.

2 vö. Fil 4,5

3 ApCsel 20,35

forrás: fokolare.hu